

[Poul Møller.]

af den skavank, at de bortfalder, når barnet er fyldt 16 år. Men der sidder i Danmark i dag mange enlige, der forsøger at klare økonomien, således at de kan hjælpe med barnets uddannelse, også efter dets 16. år. Dem skubber finansministeren ud i mørket. En enke af denne kategori med 6 000 kr. i indkomst betaler i provinsbyerne i dag gennemsnitlig 911 kr. og skal efter forslaget betale 1 353 kr. Det er ikke nogen demokratisk eller social skattereform, der lader enker og enkemænd sidde med smerten; en så vanvittig forhøjelse af disse personers skat skal finansministeren ikke regne med støtte til. Selvom de ikke er mange, så har de også retten til at forsøge at fastholde en tålelig eksistens.

I indtægtsskatten ligger også en betydelig forhøjelse for ægtepar med selverhvervende hustruer uden børn og med eet barn. Er der flere børn, vil de øgede statstilskud i nogen grad opveje bortfaldet af hustrufradraget; dette gælder imidlertid ikke, hvis familiens samlede indtægt overstiger 20 000 kr.

Børnefradragene er også i de senere år i den socialdemokratiske agitation blevet udlagt som udemokratiske og asociale, fordi de giver større fordel for højt beskattede end for lavt beskattede. Det er en ny opdagelse, socialdemokratiet har gjort. Da det i eftersommeren 1945 vedtog sit efterkrigsprogram „Fremtidens Danmark“, stod der der at læse, at børnefradragene skulle forøges. Det var jo en ganske anden tankegang, nemlig den, at et vist eksistensminimum pro persona skulle være skattefrit. Også dengang måtte man vel have vidst, at det gav en større skattelettelse for dem, der betalte meget i skat, end for dem, der betalte lidt i skat. Nu er dette program-punkt i „Fremtidens Danmark“ altså asocialt, formentlig fordi det hindrer regeringen i at opnå den hårde beskatning af de store indkomster, som den ønsker.

Præcis den samme betragtning, som nu anføres for at slagte børnefradragene, kan jo fremføres imod f. eks. lønmodtagerfradraget, pensionsfradraget o. s. v. og vil måske blive det, når det passer i regeringens kram. Det gælder jo ethvert fradrag, at det batter mere, hvor skatteprocenten er høj, end hvor den er lav, men man kan næppe

gennemføre en skattelettelse, der på samme måde kommer dem tilgode, som betaler høj skat, og dem, der intet eller næsten intet betaler.

Ud fra disse synspunkter vil man forstå, at mit parti ikke er begejstret ved tanken om at opgive de børnefradrag, som hidtil har kunnet samle næsten enstemmig tilslutning i det høje ting.

Den højtærede finansminister har formelt foreslået formueskattens satser mildnet en smule. Lad mig straks sige, at forhøjelsen af bundgrænsen fra 20 000 kr. til 30 000 kr. er ganske utilfredsstillende, men selve nedsættelsen af satserne er jo kun en skueret og intet andet. I realiteten betyder finansministerens forslag en betydelig skærpelse af formueskatten og dermed af opsparingen. Det er indlysende, al den stund formueskatten ikke længere må fradrages i indkomsten. Dette forhold bevirker en kraftig stramning, så at personer med store formuer må aflevere 75 pct. af deres indkomst i skat. En formueindtægt på 100 000 kr. bliver beskattet med 75 000 kr., medens en almindelig indkomst på 50 000 kr. bliver beskattet med 23 000 kr. Det kan være nok, men manden med 100 000 kr. får altså lov til at beholde 25 000 kr., medens han med 50 000 kr. får lov at beholde 27 000 kr. Dette er lidet rationelt og viser, at satserne er dårligt afpasset indbyrdes. Det vil naturligvis medføre, at formueejeren foretager et formueforbrug i stedet for at aflevere tre fjerdedele til staten, og den opsparede kapital mindskes derved.

For at få fat i ethvert skatteobjekt foreslår finansministeren, at større indbo skal beskattes som formue. Der er folk, der selder deres penge op, der er andre, der sætter dem i kunstgenstande, møbler o. lign. Jeg fatter ikke, hvorfor de sidste skal straffes og de første gå ram forbi. Vi forudsætter naturligvis, at indkomsten har været underkastet den beskatning, som loven foreskriver. Det er overhovedet vanskeligt at finde en motivering for formueskatten; den eneste, der kan anføres, er jo dog, at formuen giver en vis afkastning, altså en økonomisk fordel, til sin indehaver. Det er afkastningen, man beskatter, men endnu har man ikke hørt, at „møbler, husgeråd og andet til husligt indbo hørende løsøre samt gangklæder, smykker, kunstgenstande, bogsamlinger o.